

הצליחה יותר מאשר בספריה האחרים, שאף הם ראו אור בעברית. הספר בהוצאתו העברית הוא הישג למעבדת ולמו"ל.

פרחים במשעול העברות

אגדות כושיות עליונות, תרגם ועיבד אדיר כהן, כתבה וציירה זיוה שישא, הוצאת "עקד", תל-אביב (השנה לא צוינה).

ספרון זה הוא הישג בספרות הילדים שלנו מבחינת צורתו החיצונית: אותיות מאירות ונאות, ציורים צבעוניים יפים — תאווה לעיניים. וחבל שקנקן נאה זה אין תכנו הולמו. האגדות הכושיות שנאספו כאן, הן מלפני מלחמת הצפון נגד הדרום; הן מספרות לנו כיצד הערימו העבדים על אדוניהם ולפעמים אף נמלטו מצליפת השוט של האדם הלבן. הומור אין כאן, אך יש התחכמויות — ללמדנו שאפשר "לסדר" את הלבנים על אף עליונותם. זוהי נקמת הרש בעשיר.

נשאלת השאלה: היכן האספקט החינוכי של תמונה מסולפת כזו מהיי העבדים? אף את חלום המחר והכמיהה לחירות אין הם ממחישים. אלו הן אגדות פרימיטיביות, בלי אותה אמת פנימית שאנו מוצאים בשירי הדת הכושיים.

חבל על העמל הרב שהושקע בספר.

חנה לנראו

לילאבס ילדת הקרקס

ציילמה: חנה ריבקין־בריק, סיפרה: אסטריד לינדגרן, עיבדה לעברית: לאה גולדברג, ספרית פועלים, סדרת "אנקורים", 1961.

מסופר כאן, בצילומים ובמלים, סיפור חייה של ילדה, אשר הקרקס בשבילה אינו בילוי או שעשוע, אלא חיים של יום־יום. האם הקסם המת־לווה למלה קרקס, נהפך אצל לילאבס למציאות אפורה?! דומה, אף היא נהנית מאורות הבמה, אלא שרואה אותם מזווית אחרת.

לילאבס מתידדת עם סוסים ופילים ומשר־תעשעת עם חבריהם לעבודה של הוריה. היא, ממש ככל הילדים בני גילה, רוצה להזדהות עם אבא־אמא ולהיות אמנית קרקס כמוהם. לגביה אולי אין זוהר וברק בחיים אלה, אך גבורה יש בהם, וזו ראוייה להערצה ולחיקוי.

ילדי אמנים ובעיותיהם, מעוררים הרהורים בלב המחנך, ואילו בלב הקוראים הקטנים — קנאה.

הנה כי כן פלשה הטכניקה לתחומו של עולם הילדים. הצילום הוא סוג חדש של אילוס־טראציה ריאליסטית, שקסמו עמו, וזו מבטאה יפה את הפכחון המציין את המאה שלנו.

חנה ריבקין־בריק, היא נציגה מהוללת של אמנותה. למדנו זאת מספריה הקודמים. אך דומה כי ב־אלה קארי הילדה מלפלאנד, ספרה הראשון,